בזב משום דלא מטמא באונם אבל זבה

דמטמיא באונם אימא לא צריכא ואי כתב

רחמנא בזבה משום דלא מטמיא בראיות

כבימים אבל זב דמטמא בראיות כבימים

אימא לא צריכא אמר אביי מנא אמינא לה

דתניא ידותה תממא ילרבות את בועלה

דותה תממא לרבות את הלילות דותה תממא

לרבות את היולדת בזוב שצריכה שתשב

שבעה נקיים מאי לאו נקיים מלידה לא מדם

ואמר אביי מנא אמינא לה דתניא כימי נדתה

כך ימי לידתה פמה ימי נדתה אין ראוין לזיבה

ואין ספירת שבעה עולה מהן אף ימי לידתה

שאין ראוין לזיבה אין ספירת שבעה עולה

מהן ורבא הא מני רבי אליעזר היא דאמר

מסתר נמי סתרה וכי דנין אפשר משאי

אפשר אמר רב אחדבוי בר אמי ר' אליעזר

היא ∘דאמר דנין אפשר משאי אפשר ורב

ששת אמר על כרחך הקישן הכתוב איכא

דאמרי אמר רב אחדבוי בר אמי אמר רב

ששת רבי אליעזר היא דאמר דנין אפשר

משאי אפשר ורב פפא אמר על כרחך הקישן

הכתוב: קשתה שלשה ימים וכו': איבעיא

להו שפתה מזה ומזה מהו רב חסדא אמר

"ממאה רבי חנינא אמר מהורה א"ר חנינא

משל למלך שיצא וחיילותיו לפניו בידוע

שחיילותיו של מלך הן ורב חסדא אמר כל שכן רבעי נפיש חיילות מפי תגן רבי יהושע

אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה מן

הצער ולא מן הדם מעמא דמן הצער ולא מן

הדם הא מזה ומזה מהורה תיובתא דרב חסרא אמר לך רב חסרא לא מבעיא מזה

ומזה דממאה דפסקי להו חיילות לגמרי אבל

מן הצער ולא מן הדם אימר כי היכי דמדם

לא פסקה מקושי נמי לא פסקה והא תונבא בעלמא הוא דנקט לה קמ"ל תנן קשתה

שלשה ימים בתוך אחד עשר יום ושפתה

מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזוב היכי

דמי אילימא כדקתני למה לי שלש בתרי

בקושי וחד בשופי סגי אלא לאו הכי קאמר

קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה או שקשתה

שנים ושפתה מעת לעת הרי זו יולדת בזוב

ותיובתא דר' חנינא אמר לך רבי חנינא לא

לעולם כדקתני והא קא משמע לן דאע"ג

אהני נמי קאי אבל אחר שבעה אם יאריך טמאה נדה: ולטעמיה דרב. כיון דאמר רב בהנך ימים דשייכי בחר זיבה טהרינהו רחמנא לענין קושי:

ל) [לעיל לה:], כ) מנחות
פב: יע. [סוכה כ: וש"כן,
ג' רש"ל דחל, ד) [לעיל
לו:], ה) [דף פב.], ו) [ב"ק
סג:], ו) ע"ן רש"ל, ח) [דף

ב: ושסן, ע) וביבמות סד:ן,

י) [וע"ע חוס' שנת ס: ד"ה השתא],

בו א מיי' פ"ז מהל' איסורי ביאה הל"א וע' במ"מ

תום' הרא"ש

[והל"ב]:

אמר אביי מנא אמינא לה דתניא דותה תטמא כו'. הכי מייתי אביי ראיה לר׳ מרינוס דכיון דאשכחן לר' מרינוס דכיון דאשכחן תנא דפליג אברייתא דבא סימן דסבר עולין אית לן למימר דר' מרינוס נמי סבר הכי מדלא קאמר בהדיא עלין וה"ה דהוה מצי אביי ההיא דיצאה לאיתויי ההיא דיצאה מליאה ובאה ריקנית דלעיל דאית ליה דאין עולין אלא דאי הוה מייתי לה הוה מוקי לה רבא נמי כר׳ אליעזר כך . פרש"י בתשובה. ולפי פי פרש״י בתשובה. ולפי פ״י בין אביי בין רבא מצו סברי כמסקנא בסוף בא סימן ואליבא דר' מרינוס הוא דפליגי. ור״ת פ״ דאדעתא דנפשייהו פליגי דהלכת׳ כותיה דאביי דאמר איז עולין ומדקדק מהא דאמר לעיל אהך בריית׳ דיצאה מליאה ש״מ תלת ולא קאמר ש"מ אין עולין לאפוקי מברייתא דלעיל דסברא מברייתא דעיל דסברא עולין ללוי אליבא דחד שינוייא דשני בשופעת וכר ולפי המסקנא עולין לה וכר ולאפוקי מברייתא דסוף בא סימן. אלא אינו מונה אלא סימן, אלא אינו מונה אלא רברים של חידוש הך דר ברים של חידוש הך דר עקיבא ודר' שמעון וטבילה בזמנה אלא הא פשיטא ליה דאין עולין ויש לדחות דלא חשיב אלא הנך ג' דאיכא חשיב אלא הנך ג' דאיכא פלוגתא דתנאי, אבל בהא פלוגתא דתנאי. אבל בהא דאין עולין לא הוה מצי למימר ש"מ ר' אליעזר היא דהא לאב"י אתיא אפי' כמאן דפליג על ר' אליעזר כדקאמר אביי הכא דלר' . מרינוס דאמר אינה סותרת מו נוס ראמו אינו סווחת אין עולין. ועוד אומר ר״ת דהא דאמרינן בסוף בא סימן דעולין היינו רב הונא בריה דרב יהושע דמסיק לה התם אבל רב פפא דחי לה התם ולא קבל תשובתו של רב הונא ולא הדר ביה אלא הונא ולא הדר ביה אלא סובר כאביי דאמר אין עולין מדפריך בסוף סוגיין וכי דנין איפשר משאי איפשר. דנין איפשר משאי איפשר. רב פפא אמר ע"כ הקישן הכתוב ולמה ליה לרב פפא למימר הכי הא בלאו הכי אוקמה רבא כר' אליעזר אלא ש"מדרב פפאלטעמיה דאמר אין עולין ואומר ר״ת דהיא הלמד של יע״ל קג״ם דהיא הלמד של יע"ל קג"ם ולא כאותם מהמרשים מאיליו דעירובין: מה ימי מאיליו דעירובין: מה ימי ואין ספירת ז' עולה מהן. משום דכל זיבה זמן שהזיבה מושכת אין מתחיל פתח בדותה והא דאמרינן פתח בדותה והא דאמרינן בתופה אמרינו את אותר בסוף בא סימן זאת אומרת ימי נדה שאינה רואה בהן . טוליז למפירח זירחה רזירה עולין לספיות זיבות בייבה קטנה בשומרת יום כנגד יום איירי: ה"ג רש"י אף ימי לידתה שאינן ראוין לזיבה ידיתה שאינן ראוין לדיבה אין ספירת זי עולה מהן ופי דאין ראויין לדיבה כדדרשינן דמה מחמת עצמה ולא מחמת וולד. וקשה לי דמהך קרא לא ממעיטנא אלא דם הקושי שאינו טמא בזיבה אבל ימי ים מו מו מו מהתם לידה לא ממעיטנא מהתם הלכך נראה דגירסת הספרים

לידתה אין ראויין לידתה אין ראויין

לזיבה ואין ספירת ז' עולה מהן וכולה מילתא יליף לה

מהיקישא. ע"כ הקישן מהיקישא. ע"כ הקישן הכתוב. וכ"ע מודו הכא. וקשה דבפ׳ התודה גבי ר׳ אליעזר דיליף פסח דורו.

מה ימי גדותה דאין ראוין דויבה. וא״ת דבשילהי בא סימן (לקמן - זב מטמא בין בשלש ראיות ביום אחד בין בשלש ראיות בג' ימים דף נד.) אמר ימי נדותה שאינה רואה בהן עולין לספירת זיבתה וי"ל דהתם מיירי בזבה קטנה שרואה יום י"א דיום י"ב הויא בב"ק (דף כד.) מרבינן זב לימים: **נקיים מלידה.** שלא תהא לידה שלא משיבין ביניהם דשע"ג דלא חזיא במאן דחזיא דמי דהא ימי לדהה אין ראויין על ההיקש וא"מ והא בפ" התודה

(מנחות דף פב.) פריך ר"ע לר' חליעזר וכי דנין אפשר משאי אפשר אע"ג דטעמא דרבי אליעזר דדרים היקשא מועבדת שיהו כל העבודות שוות ור"ע נמי אית ליה היקשא דועבדת בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף נו.) וי"ל דהתם לא מצי למימר על כרחך הקישן הכתוב דאילטריך היקשא להנהו דרשות דפסחים (דף לו.): ארבעים מיבעיא. נסוכה ס לח פריך כי האי גוונא ארבי יהודה דמכשיר עד ארבעים דלאו דוקא אלא ארבעים וחמשים כדאמרי אינשי ואפילו טובא אבל הכא הוי דוקא חמשים כדקתני בסמוך וחמשים שהולד מטהר ובפרק מפנין (שבת דף קכו:) דפריך השתא ה' קופות ד' מיבעיא המקשה סבר דדוקא נקט ומשני דלאו דוקא נקט אלא ד' וה' כדאמרי אינשי ועוד משני דהוה דוקא ד' מאולר קטן וה' מאולר גדול ובפרק אע"פ (כתובות דף ס.) תינוק יונק אפי׳ ד' וה' שנים נמי לא דייק התם משום דלאו דוקא ה׳ אלא לפי נרכו כדקאמר התם ואפילו חבילתו על כתפו ובפרק הזרוע (חולין דף קלב:) דאמר כהן טבח ב' וג' שבתות פטור מן המתנות מכאן

וחמשים אמה התם משום דקים ליה ואילך חייב במתנות התם נקט ב' לרבי דאמרש בתרי זימני הוה חזקה ולרשנ"ג ג'יי: **דרב** אדא בר אהבה אמר אף ימים הראויים לספירת םתירת זיבתה. וא"ת מה הוסיף על דברי רב הא לרב נמי הראויין לספירה היינו ז' ימים אחר י"א יום ואז מתחילות י"א אחרים שהם ימי זיבה וא״כ לדידיה נמי לעולם קושי מטהר וי"ל דאינה נדה עד שיעברו שבעה ימי הספירה אחר י"א ואם ראתה אז אף בקושי טמאה לרב ולרב אדא טהורה דראויין לספירת סתירת זיבתה ור"ח פי׳ דלוי אינו מטהר אלא תשעה ימים הראוין ליעשות בהן זבה אבל י׳ וי״א דאינם ראויין ליעשות בהן זבה דאפילו ראתה אפי׳ גם בי״ב אינה אלא נדה ורב מוסיף ימים הראויין לספירה כגון עשירי וי״א וחמשה ימים אחרי כן אבל שני ימים משבעה ימים אחרונים אם ראתה בהן טמאה לרב ורב אדא מוסיף אף אותם שני ימים ונמצא כולן טהורין: להיות

ידמתחיל קישוי בשלישי ושפתה מעת לעת ממאה לאפוקי מרבי חנינא: כמה היא קשויה ר"מ אומר וכו': השתא חמשים מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב חסרא ל"ק כאן לחולה כאן לבריאה א"ר לוי אין הולד ממהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה ורב אמר אפי׳

בימים הראויין לספירת זבה אמר רב אדא בר אהבה ולטעמיה דרב חנינא בן אחי רבי יהושע. דאמר לעיל (דף לו:) כל שחל קישויה להיות בשלישי שלה כו': בריאה. ארבעים: אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בה זבה. דהיינו י״א יום שבין נדה לנדה אבל ראתה אחריהן טמאה נדה כדאמר לעיל [לו:] בימי נדה נדה : אף ימים הראויין לספירס זיבה. כגון התחיל הקושי בימי הזיבה טהורין כל ימי זיבה ושבעה אחריהם דהא בחר זבה שייכי וכי כתב רחמנא (י) בנדחה ולא בזיבתה דויבתה טהורה

רלופין אבל זבה אינה מטמאה אלא בשלשה ימים כדכתיב בה [ויקרא טו] ימים. לויבה. דאין ובה אלא אחר נדה

ואין ספירת שבעה לזיבה עולה מהן

דהא מכי הויא זבה לא חיילא ימי נדה

לעולם עד שתשב שבעה נקיים וכל

דם שרואה אינה אלא סותרת אבל

נדה לא הויא הילכך לא משכחת ימי

ספירה בימי נדה ולא ימי נדה בימי

ספירה: אף ימי לידה. הואיל ודמו

לנדה ואין ראויין לזיבה כדאמרדי ולא

דמה מחמת ולד הכי נמי לענין ספירה

מדמינן להו לנדה ולא תעלה בהן

ספירת שבעה כגון אם ילדה בימי

ספירה: הכי גרסינן אף ימי לידתה

שאין ראויין לויבה אין ספירת שבעה

עולה מהן: מסתר נמי סתרה. וכ"ש

דלא סלקא כי היכי דס"ל באונס

בזב שאינו גורם וסותר ימי לידה

נמי אע"ג דלא גרמי סתרי וכי

האמינא אנא לרבנן דאמרי דבר שאינו

גורם אינו סותר אינה סותרת ועולה:

וכי דנין אפשר. כגון לידה דאפשר

לה ללדת ביתי ספירה: משחי אפשר.

מימי נדה דלא אפשר להיות נדה בימי

ספירה: ר' אליעור היא. במסכת

מנחות בפ׳ התודהה דיליף פסח דורות

מפסח מלרים שלא יביא אלא מן

החולין אמר לו ר"ע וכי דנין אפשר

משאי אפשר במלרים אכתי לא הוה

מעשר אבל לדורות דאיכא מעות

מעשר שני נייתי מנייהו אמר לו אף

ע"פ שאי אפשר ראיה גדולה היא

ונלמד הימנה: הקישן הכסוב. ואפי׳

לר"ע הני מילי דאין דנין כגון גזרה

שוה אבל הקישא אין משיבין על

ההיקשף: רב חסדה המר טמחה.

דהת חיכת שופי: רבי הניגה המר

טהורה. כיון דשפתה אף מן הדם

איגלאי מילתא דדם הקושי מחמת

ולד אתא אבל כי שפתה מן הלער

ורואה דם איגלאי מילתא דמקמי הכי

הוי חזיא נמי בלא קושי: לפניו. יום

אחד או שנים קודם ביאתו: דמפיש

היילות טפי. סמוך לביחתו: דפסקו

להו חיילות לגמרי. דהשתח ודחי המחי

לא מחמתיה אתו דאי מחמתיה אתו

כל שכן דמפיש חיילות: תונבת.

אשטורדישו"ן. שאינה מרגשת בלערה

מחמת שעמומית החולי (מי : מי נמי

כי קחני. שלשה בקושי וא' בשופי ובכולן ראתה למה לי כולי האי: או

שקשתה שנים ושפתה מעת לעת.

בשלישי מן הלער ולא מן הדם: כדקתני.

שלשה בקושי ומקלת שלישי ומקלת

רביעי בשופי: הא קמ"ל דאע"ג.

דקשתה בהצת שלישי ולא שפתה לילה

ויום כלילי שבת ויומו אלא לילה י ושני

חלאי יום טמאה: ולאפוקי מדר׳

תורה אור השלם 1. דַּבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאַל לָאמר אָשָה בִּי תוְרִיע וְיִלְדָה זְּכָר וְטְמִאָה שׁבְעת יָמִים בִּימִי נְדַת דְּוֹתָה ויקרא יב ב

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה תונבא וכו׳ החולי הס"ד ואח"כ מ"ה אילימא כדקתני של (ב) ד"ה אף ימים וכו' רחמנא כנדתה כזיבתה:

גליון הש"ם גם' מה ימי נדתה. נחדושי

הרשב"א גיטין דף ט ד"ה הא דקתני היה הגי' כאן הקיש נדתה לימי לידתה

לעזי רש"י

מוסף רש"י

דותה תטמא. קרא ימירא הוא, דה"ל למכתב וטמאה שבעת ימים כימי נדה ולשתוק, לרבות את בועלה. שמטמאה את בועלה כנדה, ולרבות את הלילות כימים, דלא תימא ימים כמיב (לעיד לה:).

תום' הרא"ש (המשך) לכמה דברים וי"ל כיום לכמה דברים וי״ל כיום דאיצטריך היקישא לשאר דברים לא שייך התם למימר ע"כ הקישן הכתוב לענין איפשר משאי איפשר: ור' חנינא אמר טהור. מסתברא דר׳ חנינא אמתניתין דוקא קאי ששפתה מעת לעת אבל ייי טפי לא מסתבר שיקדימו כל כך חיילות לפני המלך: השתא נ' מקשיא מ' כן האירות לפני המקף. השתא נ' מקשיא מ' מיבעיא. בריש סוכה דקאמר ר' יהודה מכשיר עד מ' או נ׳ אמה לא דייק הכי משום יקים ליה התם דלאו דוקא קים ליוו זוונם דיאו דיקא אלא מ' ונ' כדאמרי' אינשי יה"ה לטובא כדמשני בשבת בריש מפנין ומאן דמשני התם ד' מאוצר קטן וחמש מאוצר גדול קסבר דוקא קוני זילאו מיטונבו ליה לפנות כל כך בשבת וה"נ קים ליה דרוקא הוא דלא מיסתבר לטהר הקישוי ועוד לעולם. . בשמעתיז וחמשים שהוולד . מטהר וכן גבי סנדל המסומר מסחו דכן גבי טנול המסומו דייק הכי בפ׳ במה אשה גבי ארבע וחמש ובפ׳ אע״פ דכתובות גבי יונק תינוק יהולך ד' או ה' שנים לא דייק משום דפשיטא ליה דלאו דוקא ה׳ אלא כל לפי צורך הוולד. וכן בריש אע״פ בכתובות אבל חכמים אומרים משהה אדם את אשתו אפי׳ ד׳ או ה׳ שנים אסומ אפיי די או זו שנים בלא כתובה התם נמי לאו דוקא דפשיטא ליה ד' וה' כדאמרי' אינשי ואפי' טובא.

נואגיי אוכי אפי סובא. וקשה מהא דאמריגן בחולין פ' הזרוע כהן טבח שתים ושלש שבתות פטור מן המתנות מכאן ואילך חייב אמאי לא דייק התם. וי"ל דנקט שנים לר' דאמר בתרי זימני הויא חזקה ושלש לרשב"ג:

מפסח מצרים דאינו כא אלא מן החולין ויליף לה ר' אליעזר מועבדת שיהיו כל עבודות של חדש זה כזה ואפ"ה קאמר ר"ע וכי דנין איפשר משאי איפשר ואין לומר דלית ליה לר' עקיבא ההוא היקישא דהא בפסחים בפ' מי שהיה טמא מקיש להו אהדדי